

Arrest

nr. 86 821 van 4 september 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 1 augustus 2011 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ismaili (Shia Moslim-strekking), afkomstig uit Karachi, provincie Sindh, Pakistan. U bent in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit. In juli 2005 werd u lid van de politieke partij Muttahida Qaumi Movement (MQM), die alomtegenwoordig was in Ashan Mazil, de regio in Karachi waar u toen woonachtig was. U nam deel aan bijeenkomsten van deze partij. In 2008

nam u met uw familie uw intrek in een woning in een Ismaili-nederzetting in de buurt Gujari Hijri in Karachi. Deze buurt viel onder de controle van de Pashtun-partij ANP. Zes à zeven maanden na uw verhuis naar deze wijk begon u met aanhangers van deze partij problemen te kennen. Ze maanden u aan MQM te verlaten en zich aan te sluiten bij hun partij. Hierbij schuwden ze geweld niet. Drie keer kwamen ze ook naar de nederzetting waar u woonachtig was. Ook andere Ismaili uit uw buurt kenden gelijkaardige problemen met ANP. In december 2010 zegde u omwille van deze problemen uw lidmaatschap van MQM op. Kort daarna, in januari 2011, werd u het slachtoffer van ernstig fysiek geweld door aanhangers van ANP. Vier à vijf leden van deze partij hielden u toen op weg van uw huis naar uw werk tegen. Ze maanden u andermaal aan MQM te verlaten en zich aan te sluiten bij ANP. Ze dreigden ermee u te doden indien u hun eis niet inwilligde. Hierbij werd u hardhandig geslagen, waarbij u ondermeer uw neus brak. Nog diezelfde dag deed u aangifte van deze gebeurtenis in het politiekantoor in uw buurt, maar daar weigerde men deze klacht te aanvaarden – een First Information Report (FIR) op te stellen -, volgens u omdat ANP deze buurt controleert. Na langs gegaan te zijn bij de politie, ging u nog diezelfde dag naar het hospitaal voor medische verzorging. Deze problemen met ANP deden u uiteindelijk beslissen Pakistan te verlaten. Op 15 juli 2011 verliet u Karachi en reisde u naar Ghawadar, waar u twee dagen verbleef. Vervolgens verliet u Pakistan en reisde u illegaal via de weg over Iran en Irak naar België. Op 30 juli 2011 kwam u in België aan en op 1 augustus 2011 diende u hier in België een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enige documenten ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal van juli 2005 tot december 2010 lid te zijn geweest van Muttahida Qaumi Movement (MQM) en omwille hiervan sinds 2008-2009 door politieke tegenstanders van de partij ANP belaagd te zijn. Omwille van deze problemen, waarbij u tevens het 1 slachtoffer werd van fysiek geweld, besloot u Pakistan te verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd wordt door de vaststelling dat aan het door u voorgehouden politiek profiel, welke de basis vormde voor uw problemen met ANP in Pakistan, weinig geloof kan gehecht worden. Uw kennis van de MQM bleek allereerst ontoereikend voor iemand die beweert langer dan 5 jaar lid te zijn geweest van deze partij. Zo bleek u vooreerst slechts weinig te weten over de ontstaansgeschiedenis van MQM. Ofschoon u op de hoogte was van het feit dat deze partij werd opgericht door Altaf Hussain, bleek u geheel niet op de hoogte van het tijdstip dat deze partij werd opgericht en van het feit dat deze partij tot 1997 een andere naam droeg, met name Muhajir Quami Movement (CGVS, p. 5 en 6). U gaf immers aan dat deze partij van bij de oprichting steeds dezelfde naam droeg (CGVS, p. 6). Er mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Buiten de figuur van de oprichter en voorzitter Altaf Hussain en de leider van de partij in uw regio Karachi, Syed Mustafa Kamal, bleek u ook geen enkele andere prominente leden van deze partij te kennen (CGVS, p. 6). Ook hier mag verwacht worden dat u meer informatie kan geven. Van deze laatste persoon, Syed Mustafa Kamal, het boegbeeld van uw partij in uw regio Karachi, beweerde u bovendien verkeerdelijk dat hij in 2009 aan het hoofd kwam te staan van het bestuur van de stad Karachi en nog steeds deze functie bekleedde op het ogenblik dat u het land in juli 2011 verliet (CGVS, p. 7). Later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u bovendien dat hij op het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan de functie van gouverneur van de provincie Sindh bekleedde (CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat hij de functie van burgemeester (of City Nazim) van Karachi bekleedde van 2005 tot 2010. Hij bekleedde hierna niet de functie van provinciegouverneur. Daarnaast bleek u evenmin in staat de ideologische strekking van uw partij weer te geven wanneer u hiernaar expliciet gevraagd werd (CGVS, p. 13). Uit de ons beschikbare informatie blijkt dat het hier om liberale partij gaat. Verder wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde lidmaatschap van deze partij verder onderuit gehaald door een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen over het tijdstip waarop u lid bent geworden van deze partij. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u immers aan vanaf 2001 lid te zijn geworden van MQM, terwijl u het begin van uw lidmaatschap van deze partij tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde in juli 2005 (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.3. en gehoorverslag CGVS, p. 5). Geconfronteerd vervolgens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met voornoemde tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen in dit verband afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid. Deze verklaringen werden bovendien door u ter

akkoord ondertekend. Hier kan nog aan worden toegevoegd u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin ter sprake bracht dat u de partij eind 2010 verliet, wat toch als een belangrijk aspect in uw asielrelaas kan beschouwd worden.

Zo er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweerde lidmaatschap in het verleden van MQM, is ook uw relaas op zich, namelijk dat u als gevolg van uw politiek profiel problemen zou gekend hebben met leden van ANP, ongeloofwaardig. Zo is het vooreerst verwonderlijk dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal er niet in slaagde aan te geven waarvoor ANP een afkorting is (CGVS, p. 7). U kende met andere woorden niet de volledige naam van de partij die u jarenlang viseerde en om dewelke u het land zou verlaten hebben. Ook dit is uiterst merkwaardig en tast uw geloofwaardigheid aan. Daarnaast slaagde u er ook niet in aan te geven wie de nationale en regionale (niveau Karachi) leider van deze partij zijn. Ook de naam van de leider van deze partij in uw regio Gujarati bleek u niet te kennen (CGVS, p. 6 en 7). Nochtans verklaarde u herhaaldelijk door hem persoonlijk bedreigd te zijn (CGVS, p. 7). Er kan hier overigens nog worden gewezen op fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, d.i. afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, aangaande de problemen die de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit Pakistan zouden gevormd hebben, met name de fysiek aanval op uw persoon op de weg naar uw werk waarbij u met de dood werd bedreigd. Zo situeerde u deze gebeurtenis op de Dienst Vreemdelingenzaken in juni 2011 (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), terwijl u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal deze gebeurtenis in juni 2010 of één jaar eerder situeerde (CGVS, p. 8). Vervolgens gepolst naar problemen die u in de periode daarna tot uw vertrek naar België in juli 2011 zou gekend hebben, gaf u aan dat deze aanval op uw persoon niet plaatsvond in juni 2010 maar in het begin van januari 2011 (CGVS, p. 11). U voegde er nog aan toe hierna geen persoonlijke problemen meer gekend te hebben (CGVS, p. 11). Hiena geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken deze gebeurtenis situeerde in juni 2011 ontkende u andermaal uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 11).

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw asielmotieven, i.h.b. uw politieke activiteiten en de door u gekende problemen met ANP. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. U slaagde er ook niet in aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van dergelijke documenten. Integendeel. U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uw identiteitskaart en uw paspoort bij u thuis in Pakistan achtergelaten te hebben (CGVS, p. 3 en 4). Voorts gaf u te kennen medische rapporten over uw behandeling naar aanleiding van de aanval op u in januari 2011 tevens achtergelaten te hebben in uw woning in Pakistan (CGVS, p. 9). Ofschoon u daarenboven aangaf sinds uw aankomst in België op 30 juli 2011 nu meer dan zeven maanden geleden vele malen contact te hebben gehad met uw naaste familie in Pakistan, die nog steeds in uw woning in Karachi verblijft (CGVS, p. 3), liet u na deze documenten ondertussen naar België op te sturen. Dit totale gebrek aan bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 en artikel 62 van de vreemdelingenwet en in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit terwijl hij verklaart een identiteitskaart en paspoort in Pakistan bij hem thuis te hebben achtergelaten alsmede zijn geboorteakte (gehoorverslag p. 3) en medische attesten (gehoorverslag p. 9) terwijl zijn ouders en echtgenote nog altijd op dit adres wonen en verzoeker *“heel veel keer contact met hen gehad”* heeft sinds zijn aankomst (gehoorverslag p. 2). Verzoeker faalt aldus niet alleen in zijn medewerkingsplicht, het ontbreken van elk begin van bewijs van identiteit zonder dat dit verschoonbaar is, vormt een ernstige negatieve indicatie aangaande verzoekers geloofwaardigheid en deze van zijn asielse relaas.

3.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54) dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens. Verzoeker kan dus geenszins volhouden dat *“elk risico op vervolging, hoe miniem ook”* op zich voldoende is om tot internationale bescherming te leiden in de zin van het vluchtelingenverdrag.

3.2.1. De commissaris-generaal stelt terecht vast –wat door verzoeker niet betwist wordt– dat verzoekers politiek profiel ongeloofwaardig was gezien zijn kennis van de MQM ontoereikend was en hij ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de datum van zijn lidmaatschap. Verzoekers geringe kennis van de ANP en de tegenstrijdige verklaringen omtrent de datum van het gevecht kunnen zijn voorgehouden vervolging evenmin staven. De beweringen in het verzoekschrift worden evenmin geobjectiveerd.

Voor zover verzoekers vervolging al geloofwaardig zou zijn geweest – *quod non* – maakt hij aldus niet aannemelijk dat deze politiek geïnspireerd zou zijn, noch dat de kwestie zwaarwichtig genoeg was om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen, temeer nu verzoeker geenszins aantoonde zich niet te kunnen beroepen op nationale bescherming, noch aantoonde geen intern vestigingsalternatief te hebben (gehoorverslag p. 12). In dit opzicht blijft verzoekers bewering dat de politie weigerde zijn klacht te noteren omdat de ANP het gebied onder controle had (gehoorverslag p. 10), een bonte bewering en kan niet blijken dat hij enige inspanning heeft geleverd om contact te nemen met een ander politiekantoor, hogere instanties, of (niet-gouvernementele) mensenrechtenorganisaties (gehoorverslag p. 10).

3.3. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden politieke vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de aangelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

De algemene verwijzing naar “*de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan*” zonder dit ook maar enigszins toe te lichten, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Daarenboven is bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas, de commissaris-generaal niet verplicht onderzoek of toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst (RvS 9 juli 2007, nr. 173.351). De actuele situatie in het land van herkomst dient immers slechts nader onderzocht te worden, indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.654; RvS 12 oktober 2004, nr. 135.927; RvS 29 september 2004, nr. 135.540; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS 20 februari 2004, nr. 128.406). Waar verzoeker tot slot diverse paragrafen uit het UNHCR Handboek citeert, wijst de Raad op de vaste rechtspraak van de Raad van State dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

3.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen. Hij beperkt zich tot het bevestigen van zijn verklaringen en het maken van algemene niet-uitgewerkte en soms onjuiste beweringen omtrent het vluchtelingenrecht en de bewijslast, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar recente rechtspraak van de Raad die stelt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van een bepaalde regio om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiair beschermingsstatus. Verzoeker merkt op dat de mensenrechten in Pakistan helemaal niet gerespecteerd worden en hij dus een groot risico loopt. Het CGVS onderzoekt dit punt niet in zijn beslissing en meldt nergens waarom verzoeker niet zou kunnen genieten van deze bescherming. Verzoeker wijst erop dat na het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm toeneemt. Verzoeker haalt verder nog aan dat uit persberichten blijkt dat het geweld in de stad Karachi enorm is, dat het vaak om willekeurig geweld gaat, waar vrouwen, kinderen, ... iedereen slachtoffer van kan worden. Verzoeker voegt bij voorliggend verzoekschrift diverse internetartikelen toe (Trouw, nieuws.nl, de Morgen, nu.nl, China People's Daily wereld nieuws, Tv-Corner, conflictenteller.nl) alsmede het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België, waaruit wel degelijk zou blijken dat reizen wordt afgeraden omdat er ernstige onlusten plaatsvinden in heel Pakistan. Verzoeker wijst erop dat de in ons land meest bekende en bekwame oorlogsjournalist de stad omschrijft als de meest dodelijke stad van Pakistan. Vorig jaar vielen er in Karachi alleen al meer burgerdoden dan bij alle terroristische aanslagen in heel Pakistan samen.

4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b - net als bij de vluchtelingenstatus - de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar verzoeker voorts meent dat het CGVS dit punt niet in zijn beslissing onderzoekt en nergens meldt waarom verzoeker niet zou kunnen genieten van deze bescherming, berust dit op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing, daar waar de volgende paragraaf stelt: *"Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan."*

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. Waar verzoeker overigens verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft.

4.5. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in de stad Karachi. In zoverre verzoeker een bundel internetartikelen toevoegt, met als enkele toelichting dat hieruit *"blijkt dat het geweld in de stad Karachi enorm is, dat het vaak om willekeurig geweld gaat, waar vrouwen, kinderen, ... iedereen kan slachtoffer worden"*, wijst de Raad erop dat ook in Karachi zoals vele miljoenensteden en metropolen rivaliserende bendes en criminele groeperingen gewelddadig opereren maar dat dit niet kan worden gelijkgeschakeld met een gewapend conflict in de zin van het

internationaal humanitair recht. Wat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betreft, kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.6. In deze wijst de Raad er tevens op dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoekers ouders, echtgenote en kinderen verblijven nog steeds in Karachi en het redelijk is te veronderstellen dat indien verzoeker Karachi te gevaarlijk zou vinden, hij niet kan worden verhinderd om zich te vestigen in een andere provincie van Pakistan. Verzoeker heeft dit niet geprobeerd of nodig geacht (gehoorverslag p. 12).

4.7. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.8. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing en de doorverwijzing naar het CGVS voor een nieuw onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.9. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK